

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068555696/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Medinteressent i dette Handelshuus, og hvad der endnu var det Bedste, jeg blev Søn og Broder af Familien ved at ægte min Vens elskværdige Søster, og som du her seer din letsindige Fætter, er han, uden at prale, en driftig Forretningsmand, en kjærlig Ægtemand, og Fader til en lille treaars Datter. Jeg kan med Sandhed forsikre dig, at jeg i alle disse Skjæbnens Omvexlinger aldrig har glemt min smukke lille Cousine, der græd saamange Taarer ved vor Afsked; jeg spurgte til dig i hvert af mine Breve, og havde ikke været længe borte, før end jeg fik det Svar, at du var gift i Mecklenborg med den tydske Kjøbmand, som jeg havde seet i Onkels Huus. Jeg tilstaaer, at denne Efterretning mishagede mig, men nu, da jeg benyttede mig af en Leilighed, der frembød sig til at gjense mit Fædreland, lagde jeg dog Veien til Kjøbenhavn over Doberan, og reiste til et Landsted et Par Mile derfra, hvilket man nævnedes mig som den omtalte Kjøbmands Sommerbolig. Jeg lod mig melde hos Fruen, og stod heel forbauset for en fremmed Dame. Til Lykke var Tante Malfred der, af hvem jeg dig angaaende dog ikke erfarede stort Andet, end at hun var vred paa dig. I Kjøbenhavn gik det ikke bedre, før jeg endelig blev henviist til den gamle Susanne. Af hende og end mere af den vakke Kone, hos hvem hun opholder sig, fik jeg omstændelig Beretning om Alt. O min kjære Claudine! med dyb Bekymring hørte jeg, hvad du har lidt, med Glæde, hvorledes du har bestaaet din haarde Prøve. Du er bleven dig selv lig. Din ungdommelige Begeistring, som Tidens Tendenser, som Kjærligheden, ak! som mine egne exalterede Udbrud opvakte og nærrede, er du bleven tro paa en skjønnere Maade end Tiden og vi Andre, som levede i dens skjønnede Løfter, hvilke den ikke har holdt. Hos dig have disse Begreber forædlet sig til den sande Frihed, der ikke lader sig kue af Modgang og Menneskefrygt til at fornægte sin Troskab og Kjærlighed. O jeg kunde kaste mig for dine Fødder og bønfalde dig om Tülgivelse for den Deel, jeg har i din Skjæbne, dersom jeg ikke til min Trøst følte, at din Seier var større end dit Uheld!

Med inderlig Bevægelse hørte Claudine den trofaste Vens varme Lovtaler, der hævede hende i hendes egne undseelige Øine. Gjennem vore Feiltrin, sagde han, lære vi mangengang at vende vort Sind til det Høiere og Bedre.

Ferdinand holdt begge hendes Hænder i sine og sagde halv sagte:

Alt kan endnu blive godt. Maaskee kan det endnu forundes mig at være et Redskab til din Oprøisning, som jeg har været det til din Ulykke.

Med bange Stemme sagde Claudine: Veed du slet intet om din Ven Lusard?

Hvorledes? svarede han: Du veed ikke . . .

Claudine afbrød ham og lagde Haanden paa hans Mund: O ti! tal ikke Ordet ud! Tusinde Gange har jeg sagt mig det, men gyser dog for at høre det.

– Hvad mener du?

Med neppe hørilig Stemme og bortvendt Ansigt hviskede hun: At han er død.

– Død! Nei ingeniunde! Veed du ikke, at han for et halvt Aars Tid siden er bosat her i Danmark? I Jylland, paa sin Onkels Gods, som han har arvet?

Claudine stirrede paa ham uden at svare.

Ferdinand vedblev: Erindrer du ikke, at han ofte taled om sin Onkel, den emigrerede *Duc de Montalbert*? Denne stive Aristocrat, hvis Vrede bedrøvede hans Brodersøn saa meget, lod sin Forbittrelse døe med Republikken, mødte sin Neveu i Paris, forligte sig med ham og indsatte ham til sin Arving, hvorpaa han var saa god at reise til det Fædreland, hvorfra man ikke kan emigrere.

Har Lusard i alle disse Aar aldrig skrevet til dig? spurgte Claudine frygtsom.

– Kun et Par Gange. I Krigens Tummel faaer man ikke syndertlig Ro eller Leilighed til at skrive Breve, men dog har han, netop som han reiste fra Paris for at begive sig til sin nye Eiendom, sendt mig nogle Linier med en Landsmand, som reiste til Genf. Jeg reiser til ham og haaber at bringe dig ham tilbage med større Glæde, end da jeg bragte dig ham paa Broen ved Fiskerleiet. Erindrer du den Dag?

– O Ferdinand! du ængster mig!

– Hvorledes? Elsker du ham ikke mere?

– O kan du spørge! Men ak! jeg ved ikke selv . . . Den rige, fornemme Montalbert forekommer mig saa fremmed. Det er ikke den unge Lusard med det elskende, melancholske Udtryk, ham som gik en uvis Skjæbne imøde. Han har glemt mig!

– Hven siger, han har glemt dig? Han er, ligesom jeg, ført bag Lyset af falske Efterretninger, han troer at du er troløs.